

Marcellus

Achtergrond

47 Tucanae is een opeenhoping van duizenden sterren en daarmee de op één na grootste sterrenhoop in ons melkwegstelsel. Vreemd genoeg is er tot nu toe in 47 Tucanae geen enkele 'hete Jupiter' gevonden: geen enkele reuzenplaneet die dicht rond zijn ster draait. Alle planeten van deze soort zijn zo goed als zeker opgeslokt door hun ster. Ik ben het hier niet mee eens. Ik vind dat die sterren van 47 Tucanae dit niet kunnen maken. Elke planeet had het begin van een nieuwe wereld kunnen zijn, waar mensen in alle vrijheid hadden kunnen leven. Dat hebben zij onmogelijk gemaakt.

Diersoorten sterven uit en er komen nieuwe diersoorten bij. Het is trouwens de vraag of deze soorten er ook echt 'bijkomen', of dat ze nu pas door de mensen worden ontdekt. Zo is enkele jaren geleden een dier ontdekt dat op een hert lijkt maar eigenlijk een soort koe is. Onlangs dook er weer eentje op in de bewoonde wereld. Lokale dorpsbewoners hebben het dier gevangen en gefotografeerd, en waarschijnlijk daarna opgegeten. Ook hier ben ik het niet mee eens. Het maakt niet uit hoeveel honger je hebt: als je het geld hebt om zo'n zeldzaam dier te fotograferen, dan kun je je honger ook wel op een andere manier stillen. Je ontnemt bovendien anderen de kans om het dier met eigen ogen te kunnen bewonderen.

We zijn de hoofdrolspelers in en van ons eigen leven, tegen een achtergrond van mensen, aarde en sterren. Tegenspelers kiezen we uit of worden ons aangewezen. Soms bekriipt me echter het gevoel dat mensen niet de spelers zijn maar de achtergrond, het decor van een schouwspel dat zich voor onze ogen voltrekt maar waaraan wij niet meedoen. Dit stemt me niet somber, integendeel: het is wonderlijk om op deze manier een deel van dit Geheel te zijn.